

Zpráva faráře FS ČCE v Chrástu pro výroční sborové shromáždění 19.3.2023

Sestry a bratři, milí přátelé, každoročně si říkám, že bych měl jako farář svou zprávu omezit na konstatování, že se ve sboru zvěstovalo – aspoň doufám - evangelium dle Písem a svátosti vysluhovaly dle Kristova ustanovení. Přesto jako obvykle podlehnou a připojím - vedle poděkování všem za společenství i službu - několik myšlenek jako pokus o reflexi naší situace. Základní jednání a úkoly církve bývají pojmenovávány jako martyrie, liturgie a diakonie a proto se těchto prvků přidřím.

Martyrie neboli svědectví

Úkolem křesťanů je vydávat v tomto světě svědectví o Ježíši Kristu. Někdy se nám v církvi zdá, že toto svědectví je nesrozumitelné, abstraktní a odtržené od života, a snažíme se ho „přeložit“ do něčeho uchopitelného, převést na určitý „světský“ program, spojit náš slabý hlas s hlasy, které společensky více rezonují. To ovšem přináší i do církve rozdělení, protože ve věcech tohoto světa se nikdy nemůžeme shodnout, protože máme nesdělitelně odlišné životní zkušenosti, hodnoty i způsoby uvažování. Naše křesťanská víra do politiky (v širokém slova smyslu) vstupuje, ale zároveň zůstává nad ní. Kristovo království není z tohoto světa. A to nám připomíná ve vši naší potřebné společenské angažovanosti vědomí předběžnosti našeho poznání a omezenosti našich perspektiv. Jako křesťané nemáme návod na řešení problémů světa, ale můžeme nabídnout nadhled a odstup od toho, co se zdá jako poslední. A být tak „útočištěm“ a „přístavem“ lidí různých, spojených vyznáním víry v Krista jako spasitele světa. A to samo o sobě není vůbec malé svědectví v dnešní rozdělené společnosti.

Liturgie neboli bohoslužba

Bohoslužba - téma, o kterém jsme hodně diskutovali a které je pro identitu současné tváře našeho společenství důležité. Liturgičnost bývá někdy nesprávně spojována s bohatstvím a „vznešeností“ forem. O to ovšem při slavení bohoslužby nejde. To podstatné je otevřít se Boží přítomnosti především ve Slově a svátosti, ale také ve společenství, čase a prostoru, chvále apod. To se může dít při zpěvu gregoriánského chorálu ve středověké katedrále i v prostém slavení kolem stolu. Kritériem je, zda v našich bohoslužbách jde jen o monologický a jednorozměrný akt nebo zda naše slavení nějak aktualizuje a „modeluje“ dialog Hospodina a jeho lidu, zda vstupujeme do Boží komunikace s námi – nebo zda zůstáváme jen posluchači či diváky. Mluvím o tom proto, že i naše společenství se lidsky proměňuje a, dá-li Bůh, také proměňovat bude. Nad bohoslužbami, ale také nad kázáním je dobré si klást otázku, zda nejsme např. příliš intelektuální nebo zda nespojujeme bohoslužbu s určitou estetikou a vkusem, které druhým nemusí být srozumitelné. Ani zde neexistuje žádné jednoduché řešení. Uvádím to jen jako připomenutí potřebnosti různých forem a způsobů projevu, které mohou vést k setkání různých lidí s trojjediným Bohem jim přístupnou řečí.

Diakonia neboli služba

Vzájemná pomoc i služba těm, kteří ji tak snadno nemohou opětovat, patří bytostně k poslání křesťanského společenství. A možná už víme, že to znamená být bezelstní jako holubice a obezřetní jako hadi. Nerozdat se pro druhé ani nezavřít své srdce. Teologicky řečeno: učíme se balancovat na hraně spravedlnosti a milosrdenství. Požadavek spravedlnosti, která požaduje vzájemnost a spoluodpovědnost, je základním způsobem, jakým Bůh vtiskl lidskému společenství dobrý řád své lásky. A zároveň v Ježíši Kristu je Boží spravedlnost překročena a naplněna v milosrdenství vůči nám nespravedlivým. A tak ani nám nezbyvá, než pro lásku Boží neopouštět spravedlnost a pro spravedlnost nezapomínat na milosrdenství, nýbrž se pokoušet vždy znovu obojí vyvažovat ve vzájemném napětí, a současně ve vědomí, že obojí tvoří v Bohu nerozlučitelnou jednotu.

Karel Šimr, 17.3.2023